

Geest in nood

Om te zeggen dat de relatie tussen Mariska en Jack ongewoon is, is het understatement van de eeuw. Onlosmakelijk met elkaar verbonden, tolereren ze elkaar maar dat verandert zodra Mariska Joep leert kennen.

Hun vreemde driehoeksverhouding loopt al snel uit de hand en dan moet Mariska de door Jack bewaakte geheimen uit haar jeugd onder ogen leren zien, wil ze kans maken op enige vorm van toekomst.

Dit verhaal begon ik in september 2021 met de bedoeling een duidelijker inkijkje te geven in het leven van iemand met DIS voorheen MPS geheten. Het begon als non-fictie en is in grote lijnen mijn eigen verhaal. Normaal ben ik erg terughoudend om over personen met psychische stoornissen te schrijven omdat ik vind dat het getuigt van een zekere mate van arrogantie en disrespect maar aangezien dit mijn eigen verhaal is en ik echt het idee heb iets toe te kunnen voegen, heb ik de stap toch genomen.

Allengs kreeg het verhaal mij in zijn greep maar merkte ik wel dat de hiaten die nog steeds in mijn geheugen zitten, mij dwongen om bij tijd en wijle mijn eigen fantasie te volgen waardoor een deel van dit boek uiteindelijk dus fictie is geworden.

Joep komt er tijdens zijn zoektocht op internet al achter dat er veel gezegd en geschreven wordt over MPS maar dit is dan meestal een discussie tussen voor- of tegenstanders en gaat volledig voorbij aan het persoonlijke lijden van de persoon met MPS.

Of U nu gelooft dat de alter van Mariska een op zichzelf staande, afgescheiden persoonlijkheid is of slechts een onderdeel van haar eigen karakter doet er feitelijk niet echt toe omdat het niets verandert aan de strijd tussen de verschillende delen en als dat nog niet duidelijk is na het lezen van mijn verhaal, dan ben ik mijn doel voorbij geschoten.

Een Dissociatieve Identiteitsstoornis kent vele vormen maar ontstaat altijd door een ernstig trauma op jonge leeftijd. Dit boek geeft hier slechts een kleine inkijk in. Het blijft een wonder om te zien hoe creatief onze geest om kan gaan met de problemen en trauma's die we op jonge leeftijd kunnen ervaren maar dat dit gevolgen heeft voor de rest van ons volwassen leven staat buiten kijf. Mariska en Jack laten slechts een topje van de ijsberg zien van hoe een leven totaal ontwricht kan worden door jeugdtrauma's en ik wil dan ook zeker niet het hele spectrum van DIS hiermee bagatelliseren. Het hebben van een alter is altijd gecompliceerd, laat staan het hebben van meerdere alters die werkelijk in staat zijn om het hele leven te ontwrichten en zelfs onmogelijk te maken.

Ik heb diep respect voor iedereen die in zo'n onmogelijk opgesplitst leven in staat is een toch nog gelukkig en vol leven te leiden. Mensen die blijven vechten en soms zelfs weer een eenheid mogen worden, wel of niet onder professionele leiding.

Bo zou echter Bo niet zijn als ze het verhaal niet met een happy end zou beëindigen en laten we eerlijk zijn, zolang er leven is, is er nog hoop, toch?

1994

Onder de gesloten deur scheen een streepje licht van de lamp die op de overloop brandde. Het meisje concentreerde zich hier liever op dan op het geluid van de naderende voetstappen. Ze trok haar beentjes op en terwijl ze haar armpjes eromheen sloeg, wiegde ze haar lichaam ritmisch van voor naar achter. Haar ademhaling was kort en oppervlakkig, nog te klein om hem bewust in te kunnen houden maar oud genoeg om licht te hyperventileren. De ruimte waar ze zich in bevond, was bedompt en donker en boven haar hoofdje hingen de jurken en de pakken van haar vader. De kast boezemde haar geen angst in maar de voetstappen die nu voor de deur gestopt waren wel. Ze wiegde driftiger naarmate de stilte langer duurde en stopte alleen om haar duim in haar mond te steken waarna ze er fervent op begon te zuigen. De deurknop bewoog en de paniek van het kleine lichaampje in de kast nam toe terwijl haar hartslag steeg. De strook licht werd groter en breder en al zat het kind nog in het donker, ze wist dat haar geluk haar dit keer verlaten had.

“Daar heb je je verstopt!” De stem van de oude man die in de nu geopende deur stond, klonk vleiend. Het meisje stopte met wiegen en zweeg in afwachting. Met zijn handen naar haar uitgestoken, zakte de man iets door zijn knieën en wachtte op haar reactie. Gelaten greep het kind

zijn hand en liet zich uit haar schuilplaats trekken. Haar roze nachtjapon waar gekleurde vlinders opstonden, kleefde aan haar lichaam, deels te danken aan de hitte in de kast en deels te danken aan haar angst voor de man. Liefdevol nam de man haar in zijn armen, zijn grote grove vingers streelden haar ruggetje en terwijl hij langzaam een rondje met haar draaide, neuriede hij mee op de maat van de muziek die alleen hij kon horen. “Je bent een grote meid van opa.” Hij streelde haar blonde haar dat vochtig krullend rond haar gezicht lag en drukte een vluchtige kus op haar wang. Het meisje zoog fanatiek op haar duim, haar spieren hard in een gespannen vluchthouding en haar pupillen zo groot dat de kleur van haar ogen onmogelijk te herkennen was. Zo danste de oude man langzaam met haar naar de geopende deur van haar slaapkamer, af en toe zachte woordjes in haar oor fluisterend die het kind nog niet kon begrijpen. “Waar is oma?” Haar stem klonk hoog en benauwd en de oude man wiegde haar zacht heen en weer. “Ssst, oma is beneden en we willen haar toch niet wakker maken?” Het meisje schudde aarzelend haar hoofd en de man glimlachte terwijl hij naar het bed danste en het meisje voorzichtig op de schoongewassen lakens legde. Toen hij weer overeind kwam, kreunde hij zacht en greep met zijn hand naar zijn rug. Pas daarna ging hij voorzichtig op de rand van het bed zitten en keek het kind aan. Haar ogen waren zwart en groot en straalde een onmiskenbare angst uit. “Opa?” De man schudde zijn hoofd en legde zijn vinger tegen haar lippen “Ssst.”